

Πώς είναι να ζει κανείς εκατό χρόνια;

Ο Μίκης

Ήταν ένα βράδυ του Αυγούστου. Αν και το σπίτι μας ήταν δίπλα στη θάλασσα, είχε πάρα πολλή ζέστη και δεν μπορούσαμε να κοιμηθούμε. Η μαμά είπε ότι θα στρώσει να κοιμηθούμε στην αυλή. Το συνηθίζαμε τις ζεστές μέρες. Όταν ξαπλώσαμε και βλέπαμε τον ουρανό, ο μπαμπάς μάς έδειχνε τ' άστρα και μας έλεγε ιστορίες για τους αστερισμούς. Ο Γιάννης, ο αδελφός μου, έκανε ότι δεν άκουγε καλά για να ταεπαναλάβει ο μπαμπάς. Εκείνα τα καλοκαίρια ένιωθα ότι η Μυτιλήνη ήταν το πιο όμορφο μέρος του κόσμου.

Το επόμενο πρωί, όταν ξύπνησα, έμαθα απ' τους γονείς μου ότι θα έρθουν συγγενείς μας που είχαμε καιρό να τους δούμε και χάρηκα πολύ. Ειδικά όταν έμαθα ότι μαζί με τις θείες μου θα ερχόταν και ο παππούς. Ο παππούς Μιχάλης, που ήταν από την Κρήτη, διάβαζε βιβλία και τραγουδούσε. Όλοι στην οικογένεια διάβαζαν και τραγουδούσαν. Ο παππούς τραγούδια από την Κρήτη, οι θείες μου τραγούδια Μικρασιάτικα. Το κάθε τραγούδι τους μού έφερνε διαφορετικά συναισθήματα. Άλλο χαρά και άλλο λύπη.

Όσο περνούσε η ώρα, η αγωνία μου μεγάλωνε. Έτσι, για να ξεχαστώ, η μαμά πρότεινε να μαγειρέψουμε μαζί για να φιλέψουμε τους επισκέπτες μας. Πρώτος ήρθε ο παππούς. Όταν έφτασε, η χαρά μου ήταν απερίγραπτη. Του είπα ότι μου έλειψε αφάνταστα, τον φίλησα και τον αγκάλιασα. Εκείνος παρατήρησε πόσο πολύ είχα μεγαλώσει κι ότι έμοιαζα στον πατέρα μου, δηλαδή στον γιο του. Λίγο αργότερα ήρθαν και οι θείες μου και μας φέρανε δώρα. Στον Γιάννη έφεραν μια φλογέρα και σε μένα μια φουσαρμόνικα.

Κάποια στιγμή η μαμά φώναξε ότι το φαγητό ήταν έτοιμο. Το τραπέζι έμεινε στρωμένο ως το απόγευμα. Ανάμεσα στα τραγούδια, όταν υπήρχαν κάποια διαλείμματα για συζητήσεις των μεγάλων, διάφορες μελωδίες ξεπηδούσαν από

το μυαλό μου και όλη μου η στεναχώρια ήταν να μην τις ξεχάσω. Τότε κατάλαβα ότι έπρεπε να μάθω νέτες.

Όταν σηκωθήκαμε από το τραπέζι, ο παππούς πήγε να ξεκουραστεί κι εμείς τα παιδιά τρέξαμε στην αλάνα να συναντήσουμε τους φίλους μας.

- *Τι να παίζουμε;* ρώτησα εγώ.
- *Ποδόσφαιρο,* είπε ο αδερφός μου.

Οι υπόλοιποι συμφώνησαν. Είχα πολλούς φίλους. Τον Κώστα που ήταν ψηλός και έξυπνος. Τον Γιώργο που πάντα μας έλεγε τρομαχτικές ιστορίες για φαντάσματα κι άλλους ακόμη. Εκείνη την περίοδο νόμιζα πως ήμουν το πιο ευτυχισμένο παιδί στον κόσμο! Τόσο καλά περνούσα στο νησί.

Οι μέρες κυλούσαν ανέμελα, όμορφα και ξεχωριστά μαζί με τον παππού. Το πρωί πηγαίναμε για ψάρεμα. Το απόγευμα κάναμε βόλτα στο λιμάνι και ο Γιάννης, που ήταν πιο μικρός από μένα, ζητούσε από τον παππού να μας λέει συνέχεια παραμύθια. Εγώ πάλι τον ξεναγούσα στο νησί. Οι τρεις μας περνούσαμε φανταστικά.

Δυστυχώς, όμως, έφτασε και η μέρα που θα έφευγε ο παππούς. Εκείνο το πρωί ξύπνησα λυπημένος. Όταν έφτασε το πλοίο, ήθελα να κλάψω. Ο παππούς υποσχέθηκε ότι θα ξανάρθει, με αγκάλιασε σφιχτά και μου είπε: «Σου εύχομαι να ζήσεις εκατό χρόνια!». Ένα δάκρυ έτρεξε στο μάγουλό μου. Από εκείνη τη στιγμή σκεφτόμουν συνέχεια...

Πώς είναι άραγε να ζει κανείς εκατό χρόνια;